

TIM BRUNO

OSSIDEA

AZ ÉGI VÁROS

i Libri

della Quercia

Imádott gyermekeimnek

TIM BRUNO

OSSIDEA

ELSŐ KÖNYV

AZ ÉGI VÁROS

ELŐSZÓ

Éppen hajnalodott, és a halovány köd átölelte a fák lombkoronáját. A teremtmény megtorpant, hogy levegőhöz jusson, és megpróbált elrejtőzni a lombok között, de a hidegben a lehelete elárulta rejtekhelyét. Az üldözés tovább folytatódott.

Ez a kicsi, törékeny lény hihetetlen fürgeséggel mozgott, és a lupantikuszoknak esélyük sem lett volna, hogy elkapják, ha nincsenek ilyen nagy fölényben. Volt közöttük egy hatalmas termetű, koromfekete egyed, amelyik hagyta, hogy társai megelőzzék, de sosem tévesztette szem elől zsákmányát. Pillantása fagyos volt, mint a halál.

Egy másik, rőt bundájú lupantikus, amelyik jóval gyorsabb volt a többinél, utolérte az aprócska arboreust, és szinte megvadult az izgalomtól. Felugrott a lombok közé, hogy lerángassa a sárba. Az arboreus villámgyorsan előrántotta vékony, ezüstpengéjű kését, és lenyisszantotta az ősfarkas egyik fülét. A vadállat felüvöltött fájdalomában, majd dühödten újra támadásba lendült. De az elf ismét megvágta, és ez alkalommal a farkas bal szemén mély seb keletkezett.

Miközben hátrált, szája sarkából apró patakban csordogált a vér: ő is megsérült. Ekkor a fekete lupantikusz megszólalt:

– *Kahòsh ahinmarr Ossidearr!*

Hangja érdes volt, és vontatottan beszélt, mint aki nem a saját nyelvén szól, vagy mintha a beszéd felülmúlná képességeit. Az elf a félelem legkisebb jele nélkül válaszolt:

– *Ossidea etheran'him, vaurgh'fohm!* – felelte megvetően. De akármennyire is furfangos és gyors volt, látszott, hogy már nem bírja sokáig. Az ősfarkas tudta ezt, ezért gúnyosan válaszolt:

– *Elphrr ahikkar, maurgorr?*

Az arboreus körbepillantott valami menekülőút után kutatva. Hogyan szabadulhatna az őt körülvevő vadállatok gyűrűjéből? Végül elkeseredetten nekilendült, ágról ágra szökkenve menekült tovább.

A hajsza folytatódott, mígnem a lupantikuszoknak sikerült zsákmányukat az erdő széléig üldözni, ahol már nem volt fa, amire átugorhatott volna. A kis elf csapdába esett. A vadállatok izgalma a tetőfokára hágott: vicsorogtak és ugráltak, mintha valami újult, sátáni erő szállta volna meg vad testüket. Végül, elkerülhetetlenül, az egyik farkasnak sikerült belemélyesztenie fogait a törekeny kis testbe. A lábába harapott, és hallani lehetett, ahogy a csont rettenetes roppanással kettétörik. Az arboreus halkán feljajdult. Felemelte kardját, és ismét lecapott, de mozdulatai lelassultak. Már közel volt a vég. Ifjú arca egyetlen pillanatig félelemről és elkeseredettségről

árulkodott. Tekintetével megkereste a koromfekete lupantikuszt. A vadállat félelmetesen türelmesen várakozott. Mereven bámulták egymást, és az erdei teremtmény szinte hallotta a gyilkos vadállat eltorzult hangját: véged van, elf... elvesztetted a csatát.

Az arboreus megrázta a fejét, összeszedte maradék erejét, és megkísérelt egy utolsó elkeseredett ugrást... a semmibe.

Az ébenfekete vadállat támadásba lendült. Villámsebességgel és csendben, mint valami sötét démon, társai elé vetődött, készen arra, hogy learassa a győzelmet. Ám ekkor az elf megragadta a mellén keresztbe vetett kürtöt, és erőteljesen belefújott. Az erdő vibráló hangokkal telt meg, a fák levelei megremegtek, mintha lágy szellő suhant volna át. Az arboreus teste, mint valami fáklya kigyulladt, majd egy aranyszínű, csillámló fénycsóvaként siklott ki a támadója fogai közül, és továtűnt. A lupantikusz visszazuhant a földre, és dühében csak egy tompa, mély hörgést hallatott.

1.

FEJEZET

A MATEMATIKAÓRA

– **A** mint láthatjátok, bármely derékszögű háromszög esetében a két befogó négyzetének összege egyenlő az átfogó négyzetével – fejezte be Bowler tanár úr mondandóját, miközben bekarikázta az eredményt.

Kedves, de szigorú emberke volt, orrán aprócska kerek szemüveget viselt, tekintete éles és kérlelhetetlen. A magyarázat befejeztével szemüvege fölül a diákokra pillantott. David Dream az utolsó padban ült, és éppen egy papírra írta a műveletet... vagy legalábbis úgy tűnt.

– Dream! Kifáradnál a táblához?

A fiú nem válaszolt, de még csak tekintetét sem emelte fel a padról.

– David Dream! – ismételte el a tanár egy kissé hangosabban.

– Tessék? – A fiú mintha abban a szent pillanatban riadt volna fel mély álmából. – Mit kérdezett?

– Azt kérdeztem, hogy ki tudnál-e fáradni a táblához! Na, gyereünk!

David érezte, hogy zavarában a füle tövéig elvörösödik.

Bowler végigmasírozott az osztálytermen, miközben bal kezével az állát masszírozta. Léptei visszhangzottak a terem csendjében.

A fiú előredőlt a padban, hogy eltakarja karjával az írományt, ám a tanár kinyújtotta a kezét. Kissé erőltetett, de roppant udvarias hangnemben kérdezte:

– Megengeded?

David egy pillanatra elbizonytalanodott, majd fel-emelte a karját.

A tanár elvette a papírt, megigazgatta szemüvegét, és figyelmesen megszemlélte. A fiú vöröslő fülekkel bámulta az üresen maradt padot.

Richard Bowler azonnal magára ismert a rajzon, annak ellenére, hogy a fiú egy földig érő talárban és egy felfelé csúcsosodó, széles karimájú varázssüvegben ábrázolta. Szakálla pedig, amit a tanerő rövidre vágva hor-dott, a rajzon hófehér és hosszú volt, mint egy ősoleg druidának.

– Nos, ez én lennék? – tudakolta, de közben tekintetét egy percre sem vette le a rajzról.

David, aki képtelen volt hazudni, csak leszegett fejjel bólintott. Matematikaórán rajzolta le a tanárt, miközben egyetlen szavára sem figyelt.

– El tudnád ismételni nekem a Pítágorasz-tételt, David Dream? – kérdezte végül a „druida”. Kegyetlen hangon ejtette ki a fiú nevét, miközben szemüvege lencsái fölött

szánakozó pillantással bámult rá. David megrázta a fejét.

– Nagyszerű! – fejezte be a tanár a fiú fülébe sziszegve. Majd visszatért a tanári asztalhoz, leült, és mélységes nyugalommal kinyitotta a naplót. Aztán csak írt és írt, mintha ki akarná fogyasztani tollából az összes tintát.

Greta, aki az első padban ült, megfordult. Smaragd-zöld szemével Davidre pillantott és rákacsintott. Majd egy grimasszal jelezte: „te jó ég, mennyit ír”. Ugyanígy tett „malacpofa” Walton is, aki szeplős orrát fintorgatva követte a toll mozgását a levegőben.

„Én is látom, hogy ír, Rőfike!”, gondolta magában a fiú, majd tekintete visszatért a padra, miközben hallgatta Bowler töltőtollának sercegését.

Még egy nap van hátra tizenkettedik születésnapjáig. David Dreamnek fogalma sem volt arról, milyen jóképű fiú, és hogy a lányok mennyire odavannak érte még rendezetlen külseje ellenére is. Gesztenyebarna haja állandóan borzas volt, csendesén és zárkózottan viselkedett. Talán a tekintete, az a mély és rejtélyes tekintet, ami valami különleges világot is magában rejthetett, tette annyira különlegessé mások szemében. Ugyanakkor ez a különlegesség, amiről csak és kizárólag ő nem tudott, gyanakvással töltötte el iskolatársait, akik félelemmel vegyes bizalmatlansággal tekintettek rá.

Testalkatát tekintve meglehetősen vékony volt, mint a korabeli gyerekek általában, magassága épphogy átlag alatti.

Habár nem szerette próbára tenni magát az ügyességi versenyekben, fürgesége és gyorsasága közismert volt, ám David Dream ennek is alig volt tudatában.

– Rendben. Akkor mára ennyi – fejezte be Bowler tanár úr, és gondosan rátekerte töltőtollára a kupakot, mielőtt bedugta volna mellénye zsebébe. – Csináljátok meg a 17. és 18. oldalon található feladatokat. Csütörtökön találkozunk!

A csengő egy pillanattal később megszólalt. A gyerekek egyszerre pattantak fel, miközben nagy robajjal tolták hátra székeiket. David elpakolta a könyveit, a vállára dobta hátizsákját, és sietve elindult kifelé. A folyosón tekintete ismét találkozott Greta huncut pillantásával. A kislány a szekrények mellett, a falnak támaszkodva ácsorgott, két karjával szorosan magához ölelte könyveit. Közben a magas és nagydarab, hollófekete hajú Melissa Pampletonnal társalgott, aki rendszeresen feketére mázolta a körmeit. Egyike volt azon lányoknak, akiket David csak *rákörm*obnak hívott. Azaz rágógumi, körömlakk és mobiltelefon.

A két lány sutyorogva beszélgetett, időnként rábámultak, majd kajánul rákacsintottak. David nemigen tudta, mitévő legyen. Kicsit ostobán, egy félmosollyal válaszolt, mire a lányok kuncogni kezdtek, és tovább sutyorogtak.

„Mi a csudán nevetgélhetnek?”

A fiú döbbenetesen figyelte őket, miközben tovább folytatta útját. Aztán elbotlott Sam Bullock hátizsákjában.

Egyetlen másodperc alatt hasra vágódott, de még hallotta a finom csilingelést. Azonnal a nyakához kapott.

„Hová tűnt? Hol van?”

Lenézett a padlóra, majd megpillantotta az apró kulcsot az ide-oda siető diákok lábai között. Azonnal felpattant és előrelendült, hogy felvegye, de „malacpofa Walton” gyorsabb volt nála: elhalászta az orra előtt, és azonnal cukkolni kezdte.

– Hé, nézzétek csak! Dream egy kulccsal a nyakában járkál! Milyen kulcsod van, Dream? Talán a vécét nyitja? Ha-ha-ha!

Társai kórusban hahotáztak vele, utánozták, mint a majmok.

– Azonnal add vissza! – lépett előre fenyegetően David.

– Mert akkor mi történik, Dream? Vagy inkább hívjalak... Sleepnek? – Beszéd közben Walton cinkos pillantást vetett Bullockra.

A kétszeresen bukott Sam Bullock jóval magasabb volt társainál, és verekedős bajkeverő hírében állt.

– Add vissza a kulcsomat! – ismételte David anélkül, hogy meghátrált volna.

Bullock előrelendült, de a fiatal Dream kikerülte, és villámgyorsan rávetette magát „malacpofára”, aki meglepetésében hanyatt esett, és két vállra fektetve találta magát. David a mellkasán csücsült lovaglósülésben, és megpróbálta kitépni a kezéből a kulcsot, de a hátrányos pozitúra és az orrára mért néhány ütés ellenére Walton nem eresztette el, és ki akart tartani a végsőkig.

Davidnek végül egyik kezével sikerült leszorítania a csuklóját, de amikor már éppen megkaparintotta volna a kulcsot, érezte, hogy egy jóval erősebb kéz vállon ragadja. Bullock hátulról kapta el, és a karjával a nyakát szorította. Walton, aki fájdalmasan fetrengett a földön, felemelte az öklét, amiben a kulcsot szorongatta, és ismét cukkolni kezdte.

– Mégis mit képzeltél, Sleep? Nálam van a kulcsod! Gyere és vedd vissza, ha bírod!

David érezte, hogy a vér fortyogni kezd az ereiben. Megragadta az őt szorító kart, és gondolkodás nélkül beleharapott. Bullock a váratlan támadástól felüvöltött fájdalmában, és elengedte a fiút. Az ifjú Dream ismét a földön heverő társára vetette magát, de még mielőtt megüthette volna, látta, amint egy kéz megragadja „malacpofát” és talpra állítja.

– Itt meg mi történik?

Bowler állt előtte, és a karjánál fogva tartotta Waltont. David lihegve, a haragtól kipirulva, megtépett nyakú, kinyúlt pólójában minden hezitálás nélkül kijelentette:

– Az a kulcs az enyém!

A tanár a szokásos kedves, de szigorú pillantásával méregette a fiút

– Igaz ez, Walton?

– Nem, tanár úr. Az enyém – válaszolta kihívó pillantást vetve osztálytársa felé.

David még inkább elvörösödött, és legszívesebben ismét nekiugrott volna, ha nem Bowleren múlik.

– Ott maradsz!

A tanár előbb „malacpofához” fordult.

– Mit nyit ez a kulcs, Walton? Meg tudod mondani nekem?

A fiú tétovázott egy pillanatig, de aztán magabiztosan rávágta:

– Ez a biciklim lakatjának a kulcsa! David Dream el akarta tőlem lopni!

A tanár megigazította az orrán a szemüveget, majd figyelmesen megszemlélte a kulcsot anélkül, hogy hozzányúlt volna, és még följebb húzta Walton karját.

– Valóban? – kérdezett vissza. – Akkor ez egy meglehetősen régi lakat lehet!

A fiú elnémult.

Bowler ekkor Davidhez fordult, és neki is feltette ugyanazt a kérdést.

– Mit nyit ez a kis kulcs, David Dream?

A fiú habozott, miközben a körülöttük álló tanulók csendben bámulták.

– Fogalmam sincs, tanár úr – válaszolta végül.

A tanár szemüvege kerete fölül komolyan ránézett.

– És ennek ellenére ilyen sokat jelent neked?

– Igen, tanár úr.

– Akkor legközelebb próbáld meg nem elveszíteni! – fejezte be Bowler, miközben elkobozta Waltontól a kulcsot.

– Jaj! – méltatlankodott a fiú nem túl meggyőzően.

A tanár visszaadta Davidnek a kulcsot, és rendíthetetlen léptekkel továbbsétált a folyosón.

David Dreamnek fogalma sem volt róla, hogy mit nyithat a kulcs, amit a nyakában hordott. Csak azt tudta, hogy már nagyon-nagyon régóta a birtokában volt, még abból az időből, amikor csecsemő lehetett, pontosan attól a naptól fogva, hogy édesapja eltűnt.

Senki sem tudta biztosan, hogyan történt. De ő képzeletében felépítette azt a napot, és mindig újabb és újabb részletekkel egészítette ki.

Tizenegy esztendővel ezelőtt Robert Dream az éjszaka közepén felkelt, csendesen felöltözött, és egy régi, használaton kívüli cipőből kivette a bőr cipőfűzőt. Majd felment a padláson található dolgozószobájába, és az íróasztal egyik fiókjából elővette a kis fémkulcsot. Kilépett a folyosóra, ahol összetalálkozott Petárdával, a macskával, aki kíváncsi pillantással bámult rá. Robert Dream megsimogatta a cica fejét, majd lement David szobájába. A kisfiú mélyen aludt, mint ahogyan éjszaka közepén ez teljesen megszokott. Édesapja átfűzte a kulcs fején a bőrszíjat, a bölcső fölé hajolt, és szeretetteljesen, nagyon óvatosan, nehogy felébressze, a kisfiú nyakába akasztotta a kulcsot. Suttogva elmondta neki, hogy előbb vagy utóbb vissza fog térni hozzá, majd miután alaposan betakargatta, még egyszer utoljára homlokon csókolta. Aztán Robert Dream fájó szívvel kilépett házuk ajtaján, és az óta a nap óta senki sem látta.

Igen... minden biztonnal így történhetett.

2.

FEJEZET

ÚTON HAZAFELÉ

Délután fél öt felé járt az idő. David a járdaszegélyen mendegélt, és megpróbálta elkerülni a délutáni tolongást. Közben az iskolában törtéteken rágódott.

Amikor elhaladt a gyorsétterem előtt, a sárkány szappanbuborékokat eregetett a levegőbe. A gyerekek örömujjongásban törtek ki, majd egyik oldalról a másikra szaladgáltak, hogy elkapdossák. David enyhe nosztalgiával gondolt vissza arra, hogy néhány évvel ezelőtt még ő is milyen lelkesen kergette a sárkánybuborékokat. De már nem. Azok az idők elmúltak. Bizonyos játékokat már nem játszhat. De amikor az egyik szappanbuborék az orra elé repült, képtelen volt ellenállni, és finoman megfújta, hogy meghosszabbítsa varázslatos repülését a levegőben. Ugyanabban a pillanatban aprócska, porszem nagyságú esőcseppcsekék kezdtek hullani a kocsikra és a kabátokra.

A fiú elhaladt a régi, elhagyatott iskola mellett, amit kúszónövények fontak be. Behatoltak még az ablakokon

is. Egy koldus ücsörgött a lépcsőn, és sunyin bámult rá kalapja alól.

David meggyorsította lépteit. Lesietett a metróba, szlalomozva haladt a munkájukból hazafelé tartó ingázók között. A zsúfolt szerelvényben az utasok arcát fűrészte, és megpróbálta elképzelni őket valamilyen szerepben, a saját maga építette fantasztikus világban.

„Az a vörös szakállas, magas, nagydarab fickó, harcos lehetne” gondolta, „míg az a másik, a kicsi és sovány, apró szemű lehetne, mondjuk, kincsrabló.”

Miközben utastársait figyelte, David tekintete találkozott egy *rákörmob* pillantásával. A lány egy pillanatig rábámult, mint egy sült hal, majd hangos csámcsogás közepette gyorsan tovább nyomkodta mobiltelefonját. Előtte egy nem sokkal idősebb srác ült, fején fülhallgatóval. A zene ritmusára előre-hátra mozgatta a fejét, állával nyomatékosította a taktust, miközben balek módjára bámulta a *rákörmobot*.

„Na jó, és ez a kettő? Ki lehetne ez a kettő?” – töprengett tovább David.

Szokásos megállójához érkezte sietve kiszállt, és a nehéz hátizsák ellenére odarohant a mozgólépcsőhöz. Amikor kilépett a metróból, már szinte sötét volt. Grafitzürke felhők kergették egymást az égbolton, és az eső rendületlenül szakadt. Az a néhány járókelő, aki még odakint tartózkodott, sietve meggyorsította lépteit, hogy mihamarabb hazajusson, így az utca hamarosan teljesen kihalt lett.

David megborzongott, összehúzta magát a dzsekijében, majd a fal mentén tovább folytatta útját. Átszaladt a kínai piacon, és befordult az Akácfa utcába.

A házuk felé tartva már messziről kémlelni kezdte Ludvigék kertjét.

„Haramia nincs itt”, sóhajtott fel megkönnyebbülten. „Ilyen pocsék időben biztosan beengedték a házba.”

De amikor közelebb ért, óvatosabb lett. Átpillantott a sövényen, még tett néhány lépést, és nem messze a kaputól megállt. Nyoma sem volt a hatalmas keverék kutyának, amelyik a Ludvig-villát őrizte, de a fiú tudta, hogy a kutya roppant ravasz. Minden egyes alkalommal, amikor el kellett haladnia a kerítés mellett, érezte, hogy a szíve majd kiugrik, lába pedig megmerevedik és elgyengül. Haramia még sosem harapta meg vagy támadt rá, mert a villa hatalmas kapuját mindig zárva tartották. De a mindig gubancos szőrű, hatalmas termetű, éjsötét véreb általában hirtelen bukkant fel. Uगतott és vicsorgott, mint valami démon. És mivel az utca igen csak szűk volt, semmilyen módon nem lehetett kitérni acsarkodása elől. A kutya végig követte, a kaputól egészen a kert végéig csattogtatta fogait, és sátáni, okkersárga szemekkel bámulta. David tudta jól, hogy a kutya nem tud rátámadni a kerítés mögül, de ettől függetlenül nagyon félt. Szinte fékezhetetlen rettegés szállta meg, amitől égett a lába alatt a talaj, és futásra kényszerítette.

„Mennem kell”, gondolta magában a fiú, „vagy tetőtől talpig elázom.”

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

De a lába megmerevedett. Nem bírta mozdulni.

„Nincs itt”, próbálta meggyőzni saját magát még egyszer, miközben a víz a hajából a homlokára és a szemébe csorgott.

Tett egy lépést előre, majd még egyet, és ekkor ...

„Hrrrr!”

Haramia csaholása hallatán a szíve majd kiugrott a helyéből. Egy villám cikázott át az égen, ami megörökítette a pillanatot. A fiú szemében visszatükröződött a kutya rettenetes pofája, amint mereven bámulja. David futásnak eredt, mint valami megrémült nyuszi, a kutya pedig a nyomában, és igyekezett minél jobban ráijeszteni a fiúra.

Az ifjú Dream akkor kezdett csak lassítani, amikor már a távolból hallotta a csaholást. Megállt és lihegve visszanézett. Haramia a kerítés sarkában állt, és újabb győzelmét ünnepelte.

